

Tạp ghi

NIỀM ĐAU ÂM THÂM

ĐIỆP MỸ LINH

Đang đọc bản tin ngày 27 tháng 05/2021 của Eric Shawn trên Fox News về US Marine Christopher Ahn – thành viên của nhóm Free Joseon (Free North Korea) – bị Bắc Hàn bắt từ năm 2019, chợt điện thoại của tôi reng. Tôi vội copy link để tý nữa đọc tiếp:

<https://www.foxnews.com/us/christopher-ahn-kim-jong-un>

Nhất ống điện thoại, tôi “Allo”. Giọng nam từ đầu giây bên kia, nói tiếng Bắc:

-Cho tôi được tiếp chuyện với bà Điệp Mỹ Linh.

-Xin lỗi, ông cho biết quý danh?

-Tôi là Phan Trần Tuấn Châu.

-Làm thế nào ông biết số điện thoại của tôi? Ông cần liên lạc với tôi có chuyện gì?

-Tìm điện thoại của một người tạo được nhiều “dấu ấn” trong sinh hoạt văn học như bà thì không khó chút nào cả!

-Cảm ơn ông. Ông cần liên lạc với tôi về vấn đề gì vậy?

-Tôi muốn liên lạc để mời bà yểm trợ, thành lập Hội Giúp Đỡ du học sinh.

-Ông là du học sinh à?

-Vâng.

-Vậy thì tôi gọi ông bằng anh, được không?

-Vâng. Bà cho phép tôi được gọi bà bằng chị, cho thân mật, nhé!

-Dạ, vâng. Anh học về ngành nào?

-Tôi sắp xong bằng tiến sĩ kinh tế đấy ạ!

-Theo tôi hiểu, du học sinh từ Việt Nam sang đây đều xuất thân từ những gia đình quyền thế hoặc giàu có. Anh cũng vậy, đúng không?

-Vâng. Bố Mẹ tôi là đại gia đấy ạ!

-Thế thì thành lập Hội Giúp Đỡ du học sinh để làm gì?

-Du học sinh rất cần sự giúp đỡ của những người Việt sang Mỹ từ lâu để hướng dẫn du học sinh về cách thức xin học bổng hoặc mượn tiền trả học phí và chỉ bảo giùm về nhiều phúc lộc khác của chính phủ Hoa Kỳ.

-Thế thì anh đã xin được học bổng hoặc mượn được “student loan” rồi, phải không?

-Vâng. Tôi được học bổng toàn phần. Tôi còn xin được “housing” nữa kia!
Không nén giận được nữa, tôi gằn giọng:

-What did you say?

-Ồ, sao bỗng dưng chị nổi giận?

-Bố Mẹ anh ngày xưa khắc vào người “sinh Bắc tử Nam”, rồi xé Trường Sơn vào Nam, dùng vũ khí của Nga Tàu và chiêu bài “đánh Mỹ ‘kín’ nước” để giết hại chúng tôi; tại sao bây giờ anh không sang Nga, Tàu du học mà lại sang Mỹ? Đã vậy, anh còn bảo Bố Mẹ anh là đại gia, thế mà sang Mỹ du học anh lại xin tiền học và “housing” là nghĩa gì?

-Ồ, chuyện đánh Mỹ là chuyện “thế thời thế, thế thời phải thế”⁽¹⁾, có “dính dáng” gì đến chuyện học bổng đâu!

-Có chứ sao không.

-Thế con của chị học đại học ai trả học phí?

-Vợ chồng tôi chứ ai.

-Ôi Giời! Thế chị không biết rằng chính phủ Mỹ cho sinh viên tiền hoặc cho sinh viên vay tiền để đi học à?

-Chúng tôi biết rõ các điều đó. Nhưng các điều đó chỉ dành cho những sinh viên thuộc vào những gia đình có lợi tức thấp.

-Thế sao chị không bảo con của chị mượn địa chỉ của bạn bè để chính phủ Mỹ khỏi biết con của chị thuộc vào gia đình có lợi tức cao? Ôi, Giời! Mỹ nó giàu như thế, mình không hưởng thì người khác hưởng, chị biết chứ?

-Luận điệu của anh sao giống y chủ trương của cộng sản Việt Nam (csVN) vậy?

-Giống như thế nào ạ?

-CsVN biết miền Nam chúng tôi giàu có và văn minh hơn miền Bắc nhiều, cho nên, bằng mọi giá, csVN phải chiếm cho được miền Nam. Nếu miền Nam nghèo và dân tình dốt như miền Bắc thì tội gì csVN phải thí cả triệu quân để chiếm miền Nam!

-Ồ, hay nhỉ! Tôi có ý giúp chị để chị tìm được lợi nhuận cho gia đình chị mà sao chị lại giận tôi?

-Tôi không giận anh. Tôi chỉ muốn nhắc để anh nhớ rằng Mỹ không đại đâu; “nó” biết hết nhưng “nó” im lặng. Khi đủ bằng cứ rồi thì FBI hoặc CIA sẽ trưng ra và kẻ gian sẽ “chạy Trời không khỏi nắng”.

-Thế thì Mỹ thâm thật!

Tôi chuyển đề tài:

-Tôi chịu khó nghe anh nói từ nãy giờ; bây giờ anh nghe tôi nói, được không?

-Vâng, tôi nghe.

-Anh biết chuyện cậu học trò Dương Đức Thịnh xúc phạm Quốc Kỳ của Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) xảy ra bên Úc, hôm 30-04-2021, hay không?

-Áy, VNCH đâu còn nữa mà gọi là Quốc Kỳ! Phải gọi là cờ Vàng chứ.

-Anh đang học tiến sĩ mà suy nghĩ của anh còn rất hạn hẹp! Anh nên nhớ, dù lãnh thổ của VNCH – miền Nam Việt Nam – đã bị csVN cưỡng chiếm, nhưng miền đất thân yêu ấy và chính thể VNCH vẫn sống mãi trong lòng chúng tôi; cũng như áo dài là Quốc phục thì chúng tôi vẫn mặc áo dài và vẫn gọi áo dài là Quốc phục và nước Việt Nam vẫn trong lòng chúng tôi. Chế độ csVN chỉ là giai đoạn của bạo lực.

Im lặng. Tôi tiếp:

-Tôi nghĩ, anh và Dương Đức Thịnh là sản phẩm tiêu biểu nhất của nền giáo dục “một trăm năm trồng người” do ông Hồ Chí Minh đề xướng và đảng csVN thực hiện, đúng như câu Ông Bà mình thường nói: “Rau nào thì sâu đó”. Tôi sẽ đổi số điện thoại của tôi. Bye!

Sau những ngày buồn, giận và tiếc cho hành động vô giáo dục, vô văn hóa, vô đạo đức của du học sinh Dương Đức Thịnh và sau khi nói chuyện với Phan Trần Tuấn Châu, tôi chợt nhớ một câu trong bản tin về anh Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ – Christopher Ahn – mà tôi đang đọc trước khi Phan Trần Tuấn Châu gọi tôi. Câu ấy như thế này: “...Ahn could not go into detail about what unfolded inside the embassy for legal reasons but told Fox News he went there because ‘people wanted to be helped. People wanted to choose a better life. They didn't want to live under the regime of North Korea. They wanted something better for their children.’”

US Marine Christopher Ahn là một người Mỹ lai Đại Hàn – tôi nhìn hình và đoán như thế – mà Ahn còn tìm mọi phương cách giúp người dân Bắc Hàn tìm đời sống Tự Do; trong khi Phan Trần Tuấn Châu và Dương Đức Thịnh sang được nước Tự Do thì lại cố tình đạp đổ những giá trị tinh thần cao quý của đất nước Tự Do; cố len lõi/lợi dụng những kẻ hở của Hoa Kỳ để thủ lợi cho riêng mình!

Tôi trách Dương Đức Thịnh và Phan Trần Tuấn Châu thì ít mà trách nền giáo dục của đảng và người csVN thì nhiều.

Vì dốt nát, không có văn hóa, không có giáo dục và đức dục, cho nên, sau 30-04-1975, người csVN có những hành động ngậy ngô, khờ khạo khiến người miền Nam chúng tôi được dịp cười “bể bụng” khi thấy cán bộ csVN và các anh bộ đội cù Hồ nuôi cá trong...bồn cầu tiêu! Khi bắt cần hoặc tò mò, đụng nhằm nút nhấn nước, nước rút, cuốn cá theo, thế là anh cán bộ csVN hoặc bộ đội cù Hồ chửi ầm lên là “Mỹ Ngụy tráo trở, đã tháo chạy mà còn bí mật đặt máy để cướp thức ăn của ‘anh hùng giải phóng’ và ‘bộ đội nhân dân’”!

Khi được người dân miền Nam hỏi ngoài Bắc có “Refrigerator” – tủ lạnh – hay không? Anh cán bộ hoặc anh bộ đội cụ Hồ “hồ hởi” đáp: “Thiếu gì! Nó... chạy đầy đường!”

Cũng vì dốt nát, không có văn hóa mà thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc đọc “made in Viet Nam” thành ra “ma ze in Viet Nam”. Người csVN bị “quê xệ”, vội bào chữa cho sự dốt nát của thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc như thế này: “Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc muốn đùa cho vui.” Nếu thật sự ông Nguyễn Xuân Phúc đùa như thế trước cử tọa thì ông Nguyễn Xuân Phúc cũng phạm lỗi thiếu giáo dục và thiếu đức dục – vì đã xem thường cử tọa!

Sau 46 năm không còn chiến tranh, người csVN cũng vẫn chưa đưa môn Công Dân Giáo Dục và Đức Dục vào học đường. Vì thế, lúc nào người csVN cũng có những hành động rất ngây ngô để che dấu bản tính tự ty mặc cảm của chính họ. Tỷ như trong các lễ hội, hễ thấy điều gì vui là thanh niên và thiếu nữ “nhảy cõn” lên, cùng hô vang “tự hào quá Việt Nam”. Còn Dương Đức Thịnh – sau khi xúc phạm Quốc Kỳ VNCH – thì lộng ngôn, tự cho là cậu ta đại diện cho hơn 90 triệu dân Việt Nam để thực hiện hành vi côn đồ đối với Quốc Kỳ VNCH!

Chống đối Quốc Kỳ VNCH chỉ có người csVN và một phần người dân miền Bắc; số người Việt Nam còn lại, không biết bao nhiêu người từng hát Quốc Ca và mắt hướng về lá Quốc Kỳ vào mỗi sáng thứ Hai, tại các trường học; số người này không thương quý Quốc Kỳ VNCH thì thôi chứ số người này không thù hận Quốc Kỳ VNCH.

Từ ngày đủ hiểu biết cho đến nay, tôi không thể nhớ được bao nhiêu học sinh miền Nam được du học ngoại quốc. Tôi chỉ nhớ hai người bạn cùng học lớp B4 với tôi tại trường Trung Học Võ Tánh Nha Trang được du học Bỉ và Nhật.

Theo các bạn B4 cho biết, người bạn sang Nhật du học thiên cộng từ khi còn học lớp B4 tại trường Võ Tánh với chúng tôi. Sau khi sang Nhật, chàng cựu học sinh lớp B4 này sinh hoạt với nhóm sinh viên csVN. Và trong số sinh viên miền Nam du học tại Nhật cũng có một số là sinh viên thiên cộng.

Thế mà anh bạn cựu học sinh lớp B4 với chúng tôi, cũng như không biết bao nhiêu sinh viên miền Nam du học, có thiện cảm với csVN, chưa sinh viên nào có hành động nông nổi, mất dạy như hành động của cậu học trò Dương Đức Thịnh – dù đối với Quốc Kỳ VNCH hay là đối với cờ đỏ sao vàng của csVN.

Tại sao?

Tại vì nền giáo dục miền Nam Việt Nam đã đặt nặng vấn đề Đức Dục và Công Dân Giáo Dục trong học đường ngay từ các lớp tiểu học.

Chính chương trình Công Dân Giáo Dục và Đức Dục trong học đường tại miền Nam Việt Nam đã tạo nên người công dân lễ độ, biết liêm sỉ, biết khiêm tốn và biết tự trọng; tạo nên nhân cách oai phong và quân kỷ của người Lính VNCH – một nhân cách vượt trội, hơn hẳn hành động lén lút, rụt rè, lẩn trốn và đôi mắt láu liên của anh bộ đội cụ Hồ.

Mỗi khi đề cập đến người Lính VNCH không thể nào tôi không nghĩ đến Thương Binh VNCH.

Trong lần phát biểu cảm tưởng tại đại hội Cựu Quân Nhân Quân Lực VNCH, tôi đã nói: "...Ngày xưa, Pháp đô hộ Việt Nam, nhưng hình ảnh anh Thương Binh lại nên thơ như trong ca khúc Ngày Trở Về của Phạm Duy:

*'... Ngày trở về có anh thương binh
Chống nạn cày bừa,
Vì thương yêu anh nên ngày trở về
Có con trâu xanh hết lòng giúp đỡ...'*

Bây giờ, anh Thương Binh VNCH không thể *'chống nạn cày bừa'*, vì đất do Bố Mẹ của Anh để lại đã bị csVN chiếm đoạt. Anh Thương Binh phải lê lét tấm thân tàn trên hè phố, trong nhà lồng chợ, trước các tiệm ăn hoặc bên những đồng rác đầy ruồi bọ để kiếm ăn! Miếng cơm của anh Thương Binh bây giờ không phải là *'nấm cơm ngon'* mà là *'nấm cơm thừa'*! Anh Thương Binh đã ăn cơm thừa, uống nước vũng thì làm thế nào Anh có được *'con trâu xanh'* để nó *'hết lòng giúp đỡ'*? Bố Mẹ của anh Thương Binh cũng không thể *'lần mò ra trước ao nấm áo người xưa ngỡ trong giấc mơ, tiếc rằng ta đôi mắt đã lòa vì quá đợi chờ'*; vì Bố Mẹ của anh Thương Binh đã chết tại một vùng kinh tế mới khô cằn nào đó!..."

Giữa lúc lòng tôi xót xa vô bờ vì nghĩ đến những mảnh đời cùng thời đại với tôi đã bị "rách nát" vì chiến tranh, nay vẫn còn bị người csVN trả thù một cách tàn độc, tôi thấy email vừa vào Inbox của tôi.

Vào Inbox, mở email, thấy dòng chữ "Cứu Trợ Thương Binh VNCH", tôi vui hẳn lên. Từ từ đọc tên từng vị mạnh thường quân và số tiền các vị này góp lại để giúp một số Thương Binh VNCH, tôi thầm phục những người giàu lòng bác ái này.

Kéo "con chuột" xuống để đọc tiếp, thấy hình của từng anh Thương Binh VNCH – với nhiều thương tật khác nhau trên những tấm thân già yếu – tôi không thể nén được tiếng thở dài!

Giữa khi tâm hồn tôi tràn ngập niềm thương cảm dành cho những mảnh đời bất hạnh này, mắt tôi bỗng mở lớn, đầy ngạc nhiên và tức giận khi thấy hai tay của mỗi anh Thương Binh VNCH phải cầm một tờ giấy lớn, để ngang ngực. Trên tờ giấy lớn, tôi thấy: Hàng trên ghi rõ tên họ của mạnh thường quân, từ Mỹ, được viết lớn và đậm; tiếp đến là tên của anh Thương Binh và số tiền anh Thương Binh nhận – \$500.000 tiền Việt Nam và một bao gạo 15 ký. Gương mặt của anh Thương Binh nào cầm tờ giấy để ngang ngực trông cũng đau đớn như đang gánh chịu cực hình!

Đối với tôi, tặng một số tiền và hiện vật – không cần biết giá trị là bao nhiêu – cho bất cứ một người nào rồi buộc người đó phải cầm tờ giấy đề cao cá nhân của mạnh thường quân, rồi chụp hình, là một hành động sĩ nhục chứ không phải là hành động từ thiện!

Tôi không nghĩ rằng quý vị cố tình công khai phổ biến trên các diễn đàn những tấm ảnh có vẻ như sĩ nhục Thương Binh VNCH. Nhưng tôi vẫn phải viết ra những

điều làm xót lòng tôi, để mong rằng, từ nay, sẽ không ai “rơi” vào “vết xe đổ” do quý vị tạo nên đôi với Thương Binh VNCH – những người đã đích thực góp một phần cơ thể để giữ vững miền Nam trong suốt 21 năm!

ĐIỆP MỸ LINH

<https://www.diepmylinh.com/>

1.- Ngô Thì Nhậm

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/diepmylinh.html>

www.vietnamvanhien.net

